

# Китоби Юил ва Калисои Лаодикияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Рақами чилу ду

Jeff Pippenger

2026-02-09

## Чилу ду``

Ҳангоме ки Ибодот бисту се ба ду хатти баробари бисту ду оягӣ тақсим карда мешавад, дар иртибот бо хати Масеҳ, ки дар он идҳои баҳорӣ ба тимсоли зиддии худ расиданд, мо метавонем хаттеро нишон диҳем, ки бо се марҳилаи Фисҳи шомӣ ҷумъа, нони беҳамири рӯзи шанбе ва навбари рӯзи аввали ҳафта оғоз меёбад. Ин як нишонаи роҳ аст, чунон ки бо таъмиди Масеҳ намоёндагӣ шудааст, аммо он як нишонаи роҳ се марҳила дорад.

Вақте ки мо аз эҳё оғоз намуда, чил рӯз ба оянда пеш меравем, ба як нуктаи гардиш мерасем, зеро маҳз дар ҳамон вақт Масеҳ таълим додани рӯ ба рӯро бас карда, дар абрҳо сууд намуд. Он яксаду чилу чор ҳазор низ дар абрҳо сууд мекунамд.

Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ва дар ҳамон соат заминларзаи азиме ба амал омад, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар он заминларза ҳафт ҳазор нафар аз одамон кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтода, Худои осмонро ҷалол доданд. Войи дуҷум гузашт; ва инак, войи сеҷум ба зудӣ меояд. Ва ғариштаи ҳафтум қарнаӣ навохт; ва дар осмон овозҳои бузурге баромаданд, ки мегуфтанд: «Салтанатҳои ин ҷаҳон салтанатҳои Худованди мо ва Масеҳи Ё шудаанд; ва Ё то абадулобод подшоҳӣ хоҳад кард». Ваҳй 11:12–15.

Войи дуҷум ва сеҷум Ислом мебошанд, ва ғариштаи ҳафтум войи сеҷум аст, ки боз ҳам Ислом мебошад. Войи сеҷум ҳангоми зилзила ба зудӣ фаро мерасад. Зилзила қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида аст; Иёлотҳои Муттаҳида ҳайвони заминии Ваҳй боби сездаҳ мебошад, ва қонуни якшанбе тақонест, ки ларзиш аст. Ҳайвони заминӣ подшоҳӣ асосии даҳ подшоҳ аст, ва вақте ки Иёлотҳои Муттаҳида дар қонуни якшанбе сарнагун мешавад, даҳяки шаҳр фурӯ хоҳад афтод. Дар ҳамон соати қонуни якшанбе, он ду шоҳиде, ки бо Илс ва Мусо муаррифӣ шудаанд, ҳамон ду шоҳиде ки бо Масеҳ назди Петрус, Яқуб ва Юҳанно дар ҳолати таҷаллий зоҳир шуданд, дар абре ба осмон бардошта мешаванд, ва ҳама мебинанд, зеро душманонашон онҳоро диданд.

Чил рӯз пас аз эҳё Исо ба абрҳо «сууд» кард, ва он даҳ рӯз дар болохона оғоз ёфт. Сууд санҷиши аёнӣ аст, чунон ки ғариштаи дуҷум аз се ғаришта низ ҳаст. Ҳангоми сууди Ё, ғариштагон изҳор доштанд, ки Ё бо абрҳо боз хоҳад омад, ҳамон тавре ки Ё тоза бо абрҳо сууд кард.

Ва ҳангоме ки Ё ин суҳанонро гуфт, дар ҳоле ки онҳо менигаристанд, Ё боло бурда шуд; ва абре Ёро аз пеши назари онҳо гирифт. Ва ҳангоме ки онҳо, вақте ки Ё боло мерафт, бо диққат ба осмон менигаристанд, инак, ду мард дар либосҳои сафед назди онҳо истоданд, ки низ гуфтанд: Эй мардони Ҷалил, чаро истода, ба осмон менигаред? Ҳамин Исо, ки аз назди шумо ба осмон боло бурда шуд, ҳамон тавр хоҳад омад, чунон ки Ёро дидед, ки ба осмон мерафт. Аъмол 1:9–11.

Бозгашти Ё дар вақти Омадани Дуюми Ё дар «чалол»-и подшоҳии Ёст.

Пас ҳар кӣ аз Ман ва аз суҳанони Ман дар ин насли зинокор ва гуноҳкор шарм дорад, Писари Одам низ аз ӯ шарм хоҳад дошт, ҳангоме ки Ё дар ҷалоли Падари Худ бо ғариштагони муқаддас меояд. Марқӯс 8:38.

Ҳамин «чалол» ҳамон чизест, ки Петрус, Яъқуб ва Юҳанно дар кӯҳи Тағйири Ҳайат мушоҳида карданд. Кӯҳи Тағйири Ҳайат низ қадами дуҷум буд, ки мутаносибан Қайсарияи Филиппӣ пеш аз он ва Қайсарияи Маритима баъд аз он меомаданд. Озмоиши дуҷум ҳамчунин озмоиши сурати ҳайвон аст, озмоише, ки шинохти нубуввати ро талаб мекунад, ки сурати ҳайвон дар ҳоли ташаккул ёфтанд аст. Озмоиши дуҷум ҳамчунин Малзар аст, ки Дониёл ва дӯстонашро тафтиш мекунад, то чеҳраҳои онҳоро бо чеҳраҳои касоне, ки лӯбиё нахӯрда буданд, муқоиса намояд. Ин озмоиши босира аст. Қадами дуҷум дар се қадами аҳди таърихи аҳди Ибром «аломати» хатна буд. Қадами дуҷум мӯҳригузори қавми Худоро ифода мекунад, ҳангоме ки онҳо чун парчам баланд бардошта мешаванд. Қадами дуҷум ҷоест, ки «чалол» зоҳир мешавад, зеро се қадами ғариштаи аввал тарс, «чалол» ва доварӣ мебошанд. Рӯзи чиҳилуми мавсими Панतिकост бо кӯҳи Тағйири Ҳайат мутобиқат дорад. Кафшҳоятро бикаш, зеро ту бар замини муқаддас ҳастӣ.

Суҷуд як озмоиши аёнӣ аст, ва дар қатори идҳо, суҷуд дар нишонаи рӯзи чиҳилум пеш аз иди Карнайҳо бо панҷ рӯз қарор дорад. Иди Карнайҳо ҳушдори карнаии ҳафтумро муайян месозад, ки он ҳушдори Ислом аст.

Суҷуд пас аз карнайҳо ба фосолаи панҷ рӯз меояд, ва сипас панҷ рӯз баъд аз суҷуд Рӯзи кафорат довариро нишон медиҳад. Карнай роҳҳои қадимист; он паёми Лоудикия аст; он Ислом аст; ва он паёми бунёдии ғариштаи яқум аст. Панҷ рӯз баъдтар, вақте ки таълими «рӯ ба рӯ» ба поён мерасад, озмоиши дуҷуми аёнӣ ғариштаи дуҷум бо суҷуд нишон дода мешавад. Панҷ рӯз баъд аз он, доварӣ ғариштаи сеҷумро нишон медиҳад.

Панҷ рӯз баъд аз он ки доварӣ бар ҳонаи Худо ба анҷом расид, доварӣ бар Иёлотии Муттаҳидаи Амрико, чунон ки бо Рӯзи Панतिकост ишора шудааст, фаро мерасад.

Ва Ё ба Абром гуфт: «Ба яқин бидон, ки насли ту дар замин, ки аз онҳо нест, ғариб хоҳад буд, ва ба онҳо хизмат хоҳад кард; ва онҳоро чорсад сол азоб хоҳанд дод; Ва он халқро низ, ки ба он хизмат хоҳанд кард, Ман доварӣ хоҳам кард; ва баъд аз он бо молу мулки бисёр берун хоҳанд омад». Ҳастӣ 15:13, 14.

«Ҷавҳари бузург»-е, ки саду чилу чор ҳазор нафар ҳангоми қонуни якшанбе, замоне ки «миллат»-и Иёлотии Муттаҳида доварӣ мешавад, дар ихтиёр доранд, ҳамон ҷавҳари боби

шашуми Ишаёст, ки Илоҳиятро намояндагӣ мекунад. Нубуввати аҳди Иброҳим меғӯяд: «ва ҳамчунин он миллат», ва бо ин нишон медиҳад, ки қавми Худо пеш аз қонуни якшанбе мӯҳр зада мешаванд. Сипас, ҳангоми қонуни якшанбе, дар даврае ки бо ҳафт рӯзи иди Хаймаҳо рамзгузорӣ шудааст, борони охирин бе ченак рехта мешавад, дар ҳоле ки доварӣ бар анбӯҳи бузург дар беруни хонаи Худо ба анҷом мерасад.

18 июли соли 2020 он ду шоҳид дар кӯчаҳои Садӯм ва Миср кушта шуданд. Он ду шоҳид Мӯсо ва Илёс буданд, ва Вилиям Миллер Илёси таърихи худ буд. Ё дар хобаш чашмонашро барои лаҳзае баст, ва 18 июли соли 2020 вай ба таври нубувватӣ чашмонашро дар марг баст. Вақте ки чашмонашро кушод, ҳучра ҳолӣ буд, дар ва тирезаҳо кушода буданд. Сипас, вақте Миллер кореро, ки марди чорӯби хок анҷом меод, дид, аз ӯ илтиҷо кард, ки эҳтиёткор бошад, ва марди чорӯби хок ӯро итминон дод, ки ҳама чиз хуб хоҳад буд.

Ҳангоме ки Миллер дар биёбон, дар моҳи июли соли 2023, бедор шуд, иди фатир фаро расид, андаке пеш аз эҳё дар 31 декабри соли 2023. Дар он лаҳза — паёми нубувватии Нидои нисфи шаби ҳақиқӣ, он «нидо», ки ҳар паёми дигари нубувватие, ки боре кушода шуда буд, намунаи он буд, ба кушода шудан оғоз кард, зеро анҷоми сеюним рӯз «вақти охир»-ро муайян мекунад, ва дар «вақти охир» ҳамеша як кушодашавии нубувватӣ вучуд дорад. Ин ҳамеша чунин аст, зеро Масеҳ дирӯз, имрӯз ва то абад ҳамон як аст. Муомилаи Ё бо одамон ҳамеша яксон аст, зеро Ё ҳоло низ бар ҳамон «хатҳо» амал мекунад, ки ҳамеша карда буд. Дар анҷоми сеюним рӯз Ваҳйи Исои Масеҳ кушода шуд.

Ҷисми эҳёшуда ба воситаи Одам, ки аввал шакл дода шуд ва баъд бар ӯ нафаси ҳаёт дамида шуд, ба сурати рамзӣ пешнамоиш ёфта буд. Устухонҳои хушки мурдаи Ҳизқиёл 37 низ аввал бо як нубувват шакл дода шуданд, ва баъдан бо нубуввати дуҷум ба ҳаёт оварда шуданд, ки он бо паёме дар бораи чор бод — ки ҳамон паёми мӯҳргузори аст — нафаси ҳаётро ба ҷисми бечон расонид. Дар ҳар ду намуна, нубуввате ки мӯҳраш кушода шудааст, аз ду қисм иборат аст, ки онҳо ба тарзҳои гуногун пешниҳод мешаванд. Онҳо ботинӣ ва зоҳирӣ мебошанд; онҳо рӯёи дарёҳои Улай ва Ҳиддақал мебошанд; онҳо рӯёҳои chazon ва mareh мебошанд; онҳо ду шоҳид, ду қубури тиллоӣ ва ғайра мебошанд.

Дар таърихи миллеритӣ, Нидои Нимашаб он нубуввате буд, ки бо нубуввати фариштаи дуҷум пайваст гардид. Нубуввате дар ду марҳила. Вақте ки устухонҳои хушки мурда дар соли 2023 эҳё шуданд, онҳо аз рӯйи зарурати нубувватӣ бояд озмуда мешуданд, зеро кушода шудани мӯҳри як нубувват ҳамеша раванди озмоиши сеқадамиро оғоз мекунад. Ду озмоиши аввал озмоиши бунёдӣ ва сипас озмоиши маъбад мебуданд.

Пас аз панҷ рӯз аз эҳё — овоз дар биёбон, ки бо давраи нони фатир ифода шудааст, ба анҷом мерасад, зеро Илёс, ки бо Миллер ва Яҳёи Таъмиддиханда ифода гардидааст, ҳар ду роҳро барои Он Кас омода сохтанд, ки онҳо лоиқи бардоштани кафшҳои Ё набуданд. Ҳангоми эҳё, Исо давраи таълими Худро «рӯ ба рӯ» барои чил рӯз оғоз менамояд. Он таълими «рӯ ба рӯ» барои Дониёл дар боби даҳум аз рӯзи бисту дуҷум оғоз ёфт. Дар он чо ин ба сурати се қадам ва се ламс, ҳамроҳ бо дучанд гардидани қавӣ будан, ифода шудааст.

Панҷ рӯз пеш аз ба анҷом расидани чихил рӯз, огоҳии карнаи Ислон садо медиҳад. Огоҳии Ислон бо он харе намояндагӣ мешуд, ки Масеҳ хангоми вуруди зафармандонаи Худ ба Ерусалим бар он савор шуд. Пеш аз он ки Ў аз нишебиҳои Кӯҳи Зайтун ба Ерусалим фуруд ояд, Ў аввал ба шогирдони Худ амр фармуд, ки бираванд ва харро воз кунанд.

«Ин назар дар соли 1847 дода шуд, замоне ки аз бародарони Адвентист, ки рӯзи шанберо риоя мекарданд, фақат шумораи бисёр андаке вучуд дошт; ва аз миёни онҳо низ каме гумон мекарданд, ки риояи он ба қадре аҳаммият дорад, ки байни қавми Худо ва беимонон хатти ҷудокунандае кашад. Акнун иҷрои он назар оғоз ба намоён шудан мекунад. «Оғози он замони тангӣ», ки дар ин ҷо зикр шудааст, ба замоне ишора намекунад, ки балоҳо оғоз ба рехта шудан хоҳанд кард, балки ба давраи кӯтоҳе андаке пеш аз рехта шудани онҳо, дар ҳоле ки Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст. Дар он вақт, хангоме ки кори наҷот ба анҷом наздик мешавад, тангӣ бар замин фаро хоҳад омад, ва миллатҳо ба ҳашм хоҳанд омад, вале боздошта хоҳанд шуд, то ки кори фариштаи сеюм манъ нагардад. Дар он вақт «борони охири», ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор бимонанд, ки дар он ҳафт балои охири рехта хоҳанд шуд». Early Writings, 85.

Дар 9/11 Ў ба фариштагони Худ фармон дод, ки харро во кунанд, ва он гоҳ Қорч Буши хурдӣ харро боздошт. Куруш намунаи фариштаи аввал аст, зеро ӯ ҳукми аввалро эълон кард. Бинобар ин ӯ ҳам 11 августи соли 1840 ва ҳам 9/11-ро ифода мекунад, ва дар 9/11 Ислон, чунон ки бо «ба ҳашм омадани халқҳо» намояндагӣ шудааст, озод карда шуд ва сипас дар маҳдудият нигоҳ дошта шуд. Дар он вақт борони охири ба боридаи оғоз кард. Куруш ҳар ду аломати роҳии Исломо — дар 11 августи соли 1840 ва 9/11 — ифода мекунад.

«Дар давоми се ҳафта Қабраил бо қувваҳои зулмот муборица бурд ва кӯшиш мекард таъсирхоеро, ки бар ақли Куруш амал мекарданд, безарар гардонад; ва пеш аз он ки он набард ба анҷом расад, Худи Масеҳ ба ёрии Қабраил омад. «Мири подшоҳии Форс бисту як рӯз ба ман муқобилат кард», — меғӯяд Қабраил; «лекин, инак, Микоил, яке аз мирони аввалин, ба мадади ман омад; ва ман дар он ҷо назди подшоҳони Форс мондам». Дониёл 10:13. Ҳар он чи осмон метавонист ба ғайдаи қавми Худо анҷом диҳад, анҷом дода шуд. Ниҳоят ғалаба ба даст оварда шуд; қувваҳои душман дар тамоми рӯзҳои Куруш ва дар тамоми рӯзҳои писараш Камбиз, ки тақрибан ҳафтуним сол подшоҳӣ кард, маҳдуд ва боздошта нигоҳ дошта шуданд». Паёмбарон ва Подшоҳон, 571.

Куруш, 11 августи соли 1840, вақте ки бартариҳои Усмонӣ, чунон ки пешқадамони баён мекарданд, поён ёфт, Исломи войи дуюм боздошта шуд. Ин боздорӣ анҷоми пешгуи замони сесаду наваду як солу понздаҳ рӯзро нишон дод, ки он вақте оғоз ёфта буд, ки чор фаришта, ки намояндаи чор султони ислонӣ буданд, аз ҷониби фариштаи шашум, ки намояндаи войи дуюм аз се войи Ислон буд, раҳо карда шуданд. Дар 9/11 Ислон зарба зад ва сипас боздошта шуд, чунон ки ин боздорӣ дар таърихи Куруш ва соли 1840 муаррифӣ гардидааст. Ҳамаи он се шохид ё боздорӣ ё раҳо кардани Исломо муайян мекунанд, ва дар оғози вуруди зафармандонаи Масеҳ, ҳар раҳо карда шуд.

Рӯҳо кардани ҳар пеш аз вуруди зафармандонаи Ё паёми карнайро муайян мекунад, ки панҷ рӯз пеш аз сууд фаро мерасад. Паёме, ки Ислом боз раҳо мешавад, чунон ки дар 9/11 раҳо шуда буд, ва чунон ки понздаҳ рӯз баъдтар дар қонуни якшанбе, ки Панतिकост аст, боз ҳам раҳо хоҳад шуд, ҳамон паём аст, ки оғози Фарёди Нимашабро нишон медиҳад. Ҳаре, ки раҳо карда мешавад, оғози, ё алфои, эълони паёми Фарёди Нимашабро нишон медиҳад; ва дар қонуни якшанбе, ки дар он Фарёди Нимашаб ба фарёди баланд табдил меёбад, Ислом бори дигар ба ҳайвони заминӣ зарба мезанад.

Давраи Нидои Нимашаб бо зарбаи алфа аз ҷониби Ислом оғоз меёбад ва бо зарбаи омега аз ҷониби Ислом ба анҷом мерасад. Зарбаҳои Ислом бар Иёлоти Муттаҳида дар шаҳодати Балъом ва ҳари ӯ муаррифӣ шудаанд, ки албатта дар боби бисту дуҷуми китоби Адад баён гардидааст. Сарнавишти калисои Лоудикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум, ҳамчун шоҳи протестантии ҳайвони замин, дар Ишаё 22:22 (дохилӣ) муаррифӣ шудааст, ва сарнавишти шоҳи ҷумҳуриҳои дар Адад 22:22 (берунӣ) ва оятҳои баъдӣ баён гардидааст.

Ва ҳашми Худо аланга гирифт, зеро ки ӯ мерафт; ва фариштаи Худованд дар роҳ истод, то бар зидди ӯ муҳолифе бошад. Ва ӯ бар ҳари худ савор буд, ва ду хизматгориш бо ӯ буданд.

Ва ҳар ҳар фариштаи Худовандро дид, ки дар роҳ истода буд ва шамшераш дар дасташ бараҳна кашида шуда буд; ва ҳар аз роҳ қанор рафта, ба саҳро даромад; ва Билъом ҳарро зад, то онро ба роҳ баргардонад. Ададҳо 22:22, 23.

Дар 11-уми сентябр, Балъом, пайғамбари қозиб, ки намояндаи Иёлоти Муттаҳида ва Ҷорҷ Буш хурдӣ буд, меқӯшид қориеро, ки падараш Ҷорҷ Буш аввал дар қӯшиши глобалистҳо барои сарнагун сохтани Иёлоти Муттаҳида ва татбиқ кардани он чи ӯ «тартиботи нави ҷаҳонӣ» меномид, оғоз карда буд, ба анҷом расонад. Ангезаи библиявии глобалистҳо қуштани қавми бақияи Худост, ва Ҷорҷ Буш хурдӣ анҷоми мероси набавии падари худро дар ворид сохтани «тартиботи нави ҷаҳонӣ», чунон ки ӯ онро меномид, намояндагӣ мекунад. «Тартиботи нави ҷаҳонӣ»-и Буш ба иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари қозиб дар қонуни якшанбе мерасад, ва Ҷорҷ Буш хурдӣ оғози давраеро нишон медиҳад, ки дар қонуни якшанбе ба авҷ мерасад, ки он замони муҳр задан, замони озмоиши сурати ҳайвон, давраи ифодаёфта тавассути овози аввалини Ваҳй боби ҳаҷдаҳ ва бисёр ҷизҳои дигар аст. Ҳари Балъом барномаи глобалистиро то замоне, ки саду чихилу чор ҳазор бар пешониҳои худ муҳр зада шаванд, аз роҳ гардонд.

Суруд ё Забури Ософ. Эй Худо, ҳомӯш мабош; соқит манишин ва ором нагир, эй Худо. Зеро инак, душманони Ту ғавғо бармехезонанд; ва онҳое ки аз Ту нафрат доранд, сар боло кардаанд. Онҳо бар зидди қавми Ту бо ҳила машварат намудаанд, ва бар зидди маҳфузони Ту машварат кардаанд. Гуфтаанд: «Биёед, ва онҳоро аз миллат будан маҳв созем, то номи Исроил дигар дар ёд набошад». Зеро онҳо якдилона машварат кардаанд; онҳо бар зидди Ту паймон бастаанд. Забур 83:1–5.

Оятҳои шашум ва баъдина «душманон»-ро ҳамчун «дах» миллат муайян мекунанд, ки дар Ваҳй боби ҳаҷдахум ҳамчун даҳ подшоҳ муаррифӣ шудаанд. Дар он ҷо он даҳ подшоҳ

ҳамфикранд, аммо Ософ мегӯяд: «бо ризоияти якдилона машварат кардаанд: бар зидди Ту иттиҳод бастаанд». Он даҳ подшоҳ ҳамон иттиҳоди шариронаи ҷаҳонигароёни айёми охир мебошанд, ки қарор кардаанд «Исроил», «пинҳоншудагони Ту»-ро аз «миллат будан» «нобуд созанд». Кори иттиҳоди даҳ подшоҳ, ки қудрати папавиро ҳамчун «сар»-и иттиҳоди сегона «боло мебардоранд», аз байн бурдани «Исроили» рӯҳонист, ки дар «паноҳгоҳи Мутаол» пинҳон аст.

Дар воқеаи 11-уми сентябр хари ислом рӯзномаи аждаҳоро аз масираш берун гардонд, зеро ғариштаи пурқудрати Ваҳй 18 бо шамшер дар дасти Худ нозил шуд. Пас озмоиши дохилӣ он буд, ки ба роҳҳои қадим бозгашт карда шавад. Дар он лаҳза тақрори таърихҳои Миллерӣ ҳам аз ғариштаи аввал ва ҳам аз ғариштаи дуюм оғоз ба тақрор шудан кард, чунон ки дар таърихи се ояти аввали Ваҳй боби ҳаждаҳ баён шудааст. Он се ояти аввал ҳамон оятҳои он, ки хоҳар Уайт гуфта буд, ҳангоми фуру оварда шудани биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк ба иҷро хоҳанд расид.

Дар 11-уми сентябр Ваҳй 18:1–3 ба иҷро расид, ва ҳаммонандии ғариштаи аввал, ки 11 августи соли 1840 фуруд омад, то заминро бо ҷалоли худ равшан созад, он гоҳ бо ғариштаи дуюм, ки сукути Бобилро эълон намуд, пайваст гардид. Билъом рамзи ғариштаи аввал буд, ва Билъомро ду хизматгояш ҳамроҳӣ мекарданд, ки ғариштаи дуюмро ифода менамуданд.

Дар тасвири Билъом дар бораи шохӣ ҷумҳуриҳои пайғамбари козиб, Билъом боз ду рӯёриҳои дигар бо хари Ислом мебошад. Дар рӯёриҳои сеюм ҳар «сухан мегуфт», ва сухан гуфтани нубувват қонуни якшанbero нишон медиҳад. 7 октябри соли 2023 ҳар боз зарба зад, аммо на ба замини рӯҳонии муосири ҷалолманд. Он ба замини ҳақиқии бостонии ҷалолманд зарба зад, ва акнун Билъом ва хари ӯ дар рӯёриҳои дуҷуми худ қарор доштанд.

Аммо ғариштаи Худованд дар роҳи миёни тоқзорҳои истода буд, ва аз ин тараф деворе буд, ва аз он тараф низ деворе. Ва чун он моҳар ғариштаи Худовандро дид, худро ба девор фишурд ва пои Балъомро ба девор зер кард; ва ӯ бори дигар вайро зад. Ададҳо 22:24, 25.

Тоқзори Исроили қадим тимсоли тоқзори Адвентизми Лоодиқияи рӯзи ҳафтум аст. Ҳар дуи онҳо қавми аҳд мебошанд, ки ба онҳо масъулият дода шуд, то амонатдорони Шариати Худо бошанд, ки ба рамзи «девор» ифода ёфтааст ва яке аз унсурҳои мебошад, ки тоқзорро ташкил медиҳанд.

Ба тоқзори Ман боз ҷӣ метавонист бештар карда шавад, ки Ман дар он накарда бошам? Пас чаро, ҳангоме ки интизор доштам, ки ангур оварад, ангури ваҳший овард? Ва акнун биёед; ба шумо хоҳам гуфт, ки бо тоқзори Худ ҷӣ хоҳам кард: ҳисори онро барҳам хоҳам дод, ва он хӯрда хоҳад шуд; девори онро фуру хоҳам рехт, ва он поймол хоҳад шуд. Ишаё 5:4, 5.

Исроили қадимии тахтуллафзӣ ва Исроили рӯҳонии муосир ҳар ду исён карданд ва масъулиятҳои муқаддаси худро рад намуданд. Аз 9/11 то қонуни якшанбе масъалаи нубувватӣ бо «девор» ифода мешавад. Масъалаи нубувватӣ вайрон сохтани «девори» ҷудоии қалисо ва давлат дар доираи Конституцияи Иёлоти Муттаҳида мебошад. Дар 9/11

Буш Қонуни Патриотро ба иҷро даровард, ки қадами бузурге дар роҳи бекор кардани Конститутсия буд, зеро маҳз дар он ҷо фалсафасе, ки Конститутсияро роҳнамоӣ мекард, вожгун карда шуд, вақте ки усулҳои ҳуқуқи Рум, ки иддао мекунад шахс то исботи бегуноҳӣ гунаҳкор аст, бар усули ҳуқуқи англисӣ, ки бар он пофишорӣ мекунад, ки шахс то исботи гуноҳ бегуноҳ аст, пазируфта шуд.

Даврае, ки аз 11-уми сентябр то қонуни якшанбе тӯл мекашад, ишораҳои нубувватӣ ба «деворҳо»-ро дар бар мегирад. Ислом, ки деворҳоро чун хари Билъом фурӯ мерезонад, муайян месозад, ки маҳз масъалаи Ислом он мантики гумроҳшударо фароҳам хоҳад овард, ки ба воситаи он усулҳои дар Конститутсия ҷойдошта барҳам дода мешаванд. Ба ин маънои нубувватӣ, Ислом — анбиёи дурӯғини китобӣ — ҳамон чизест, ки Иёлоти Муттаҳидаро дар замони имтиҳони сурати ҳайвон фиреб медиҳад, чунон ки анбиёи дурӯғини Иёлоти Муттаҳида тамоми ҷаҳонро дар замони имтиҳони ҷаҳонии сурати ҳайвон фиреб медиҳад.

7 октябри соли 2023 хари Ислом ба замини кӯҳани ҳақиқии пурчалол ҳамла кард, ва ҳангоме ки ҳар пеш аз эълони Нидои Нимаи Шаб раҳо карда мешавад, Ислом боз ба Иёлоти Муттаҳида, яъне замини муосири рӯҳонии пурчалол, ҳамон гуна ки дар 11-уми сентябр кард, зарба хоҳад зад. Бори дуюм, ки Билъом харро мезанад, ин фариштаи дуюм аст, ва фариштаи дуюм ҳамеша дучандшавиро ба вучуд меоварад, чунон ки онро «роҳи тоқзорҳо» бо ду девор ифода менамояд.

Ва фариштаи Худованд пештар рафта, дар ҷои танге истод, ки дар он на ба тарафи рост ва на ба тарафи чап роҳи гардидан набуд. Ва чун модахар фариштаи Худовандро дид, зери Билъом афтод; ва ҳашми Билъом аланга зад, ва ӯ модахарро бо асое зад. Ва Худованд даҳони модахарро кушод, ва ӯ ба Билъом гуфт: «Ман ба ту чӣ кардаам, ки маро ин се бор задай?» Ададҳо 22:26–28.

Вақте ки мо оятҳои бисту ду ва се ояти баъди бодикқаттар баррасӣ мекунем, мебинем, ки дар асл маҳз дар ояти бисту сеюм аст, ки ҳар бори аввал зада мешавад.

Ва ҳашми Худо аланга гирифт, зеро ки ӯ мерафт; ва фариштаи Худованд дар роҳ истод, то бар зидди ӯ муқобил бошад. Ва ӯ бар хари худ савор буд, ва ду хизматгориш бо ӯ буданд.

Ва ҳар фариштаи Худовандро дид, ки дар роҳ истодааст ва шамшераш дар дасташ бараҳна буд; ва ҳар аз роҳ як сӯ гашта, ба саҳро даромад; ва Билъом харро зад, то онро ба роҳ баргардонад. Ададҳо 22:22, 23.

Ҷазаби Худо бар Билъом барои пазируфтани дархосте, ки пайғамбари козиб бошад, ҳаммонанди он буд, ки Масеҳ дар ояти охириини Матто 22 гуфтугӯи Худро бо яҳудиёни муноқишакунанда ба поён расонд. Ояти бисту сеюми Адад бисту ду бо Матто боби бисту се мувофиқат мекунад, ва оятҳои бисту чор ва бисту панҷи Адад бо бобҳои бисту чор ва бисту панҷи Матто мувофиқат мекунанд. Оятҳои бисту шаш, бисту ҳафт ва бисту ҳашт бо бобҳои 26, 27, 28-и Матто мувофиқат мекунанд.

Матто 23 фариштаи аввал аст, 24 ва 25 фариштаи дуюманд, ва 26, 27 ва 28 фариштаи сеюманд. Дар Адад, боби 22, ояти 23 фариштаи аввал аст, оятҳои 24 ва 25 фариштаи дуюманд, ва оятҳои 26, 27 ва 28 фариштаи сеюманд. Матто ба халқи аҳд мурочиат мекунад, ҳам аҳди қадим ва ҳам аҳди нав: Адад нақши Исломо ро ҳамчун абзори танбеҳи Худо бар ибодати якшанбе, ки дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад ва сипас дар ҷаҳон паҳн мешавад, муайян месозад. Пас аз зарбаи сеюм, вақте ки хар сухан мегуяд, Балъом ба он чи тоза рӯй дода буд, равшани меёбад.

Пас Худованд чашмони Билъомро кушод, ва ӯ фариштаи Худовандро дид, ки дар роҳ истода буд, ва шамшераш дар дасташ бараҳна буд; ва ӯ сарашро ҳам кард ва рӯйбарзамин афтод. Ва фариштаи Худованд ба ӯ гуфт: «Чаро модахаратро ин се бор задӣ? Инак, ман берун омадам, то ба ту муқовимат намоям, зеро роҳи ту дар назари ман қач аст. Ва модахар маро дид ва ин се бор аз пеши ман канор рафт; агар ӯ аз пеши ман канор намерафт, якинан ҳоло туро мекуштам ва ӯро зинда нигоҳ медоштам». Ва Билъом ба фариштаи Худованд гуфт: «Гуноҳ кардам, зеро намедонистам, ки ту дар роҳ ба муқобили ман истодаӣ; акнун, бинобар ин, агар ин ба ту писанд набошад, бозмегардам». Ададҳо 22:31–34.

Балъом рамзи пайғамбари козиб аст, ки Иёлоти Муттаҳида мебошад, он ки дар вақти қонуни якшанбе ҳамчун аждаҳо сухан мегуяд. Дар вақти қонуни якшанбе, ҳангоме ки ӯ мунаввар мегардад, ӯ онҳоро намояндагӣ мекунад, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, ва он гоҳ ба масъалаи қонуни якшанбе бедор карда мешаванд ва аз Бобил даъват берун оварда мешаванд.

Панҷ рӯз таълими паёми нони фатир аз ҷониби Миллер, сипас сӣ рӯз таълими Масеҳ ба қоҳинони Худ, ки бо шумораи сӣ ифода шудаанд, ки ба паёми оғоҳкунандаи қарнаи қушода шудани хар мебарад, ки он панҷ рӯз пеш аз боло бардоштани парчам аст, ки он панҷ рӯз пеш аз дари баста дар масали даҳ бокира аст, ки он панҷ рӯз пеш аз қонуни якшанбегии Пантикостӣ аст, ки давраи ҳафтрӯзаи Хаймаҳоро оғоз мекунад, ки он рехтани комили борони охир дар ҷараёни бӯҳрони қонуни якшанбегӣ мебошад, зеро имтиҳони он давра бар рӯзи ҳафтум аст.

Рақами панҷ рамзи бокирагон аст, хоҳ доно бошанд, хоҳ нодон. Рақами сӣ рамзи қоҳинон аст, ки ҳаминро номи «Ибодоти Левӣ» муайян мекунад. Рақами ҳафт рӯзи шанбе аст. Боби бисту сеюми «Ибодоти Левӣ» таърихи қоҳинон, левиёни Малоқӣ 3, бокирагони доно ва яқсаду чилу чор ҳазорро дар замони озмоиши шанбе нишон медиҳад.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.